

BARA ETT SKÄMT

De sitter och väntar, hela gänget, på Wenhao. Eftersom han inte dyker upp kommer hans kompis Tiancheng bli tvungen att stå för restaurangnotan. För att ge igen bestämmer sig Tiancheng för att skoja med Wenhao, men det får oanade följder ...
en novell av YU GU

Tiancheng tog emot Wenhao's telefonsamtal under ett väldigt oväsen.

"Va? Kommer du inte? Men det är fullt med brudar här, jag klarar inte av allihop ensam ... Försök inte komma undan, din skurk, det är dina gamla tjejer som jag hjälper dig med ... Menar du allvar? Har det hänt något? Fan, det är säkert inget viktigt, du har väl bara fått någon ny tjej på kroken. Är det hon från hotellet? Då vet jag. Okej, okej. Slipp då. Men jag ska komma ihåg det här! Vi hör!"

Tiancheng stängde av telefonen och betraktade de fyra eller fem tjejerna som fnissade, drack och gav ifrån sig små gälla skrik av glädje tillsammans med hans två vänner så att hela rummet fylldes av ljud. Yuanyuan, flickan som han nyss hade hållit i handen, vände sig mot honom och frågade:

"Kommer han inte?"

"Nej, han har annat för sig."

"Är det mig han är rädd för? Jag tänker inte äta upp honom ..." Hon log och sträckte ut handen efter Tianchengs telefon. "Jag ska ringa honom. Han kan ju inte låta oss flickor tappa ansiktet så här." Yuanyuan gav intryck av att vara en rätt frimodig kvinna, hon hade en cigarett i ena handen och var knallröd i ansiktet. När hon lutade sig mot

Tiancheng kände han en stark lukt av alkohol. Han skyndade sig att stoppa mobilen i fickan.

”Nej, han är upptagen på riktigt! Stör honom inte!”

”Skit.” Yuanyuan trutade med munnen. ”Vad skulle han vara upptagen med? Han håller på att ragga upp någon brud, förstås.”

”Han ... Han är på sjukhuset, för att undersöka sig.” Tiancheng var rätt snabbtänkt och det slog honom att Wenhao hade nämnt att han skulle till doktorn för att få hjälp mot sina eksem. ”Han hade just fått provsvaren, det var väl därför han inte verkade så glad.”

Alla kring bordet brast ut i skratt.

”Det måste vara någon könssjukdom ... Haha!”

”Vad var det han testade sig för?” fnissade en av kvinnorna. ”Säkert syfilis ...”

Tiancheng försökte se oskyldig ut. ”Det hette visst hiv eller något sånt. Jag vet inte ... Hur som helst så var det positivt.”

”Hiv? Är det något slags leverinflammation?” Weiwei vred på huvudet och såg frågande på mannen bredvid sig. Han skakade på huvudet.

”Jag vet inte. Har aldrig hört talas om det.”

De funderade ett slag. Alla tyckte att namnet verkade bekant på något vis, men de kunde inte komma på varför. Tiancheng myste för sig själv. Han visste minsann vad ordet betydde. Wenhao skulle inte tro att han kunde komma undan så lätt. Eftersom han inte dök upp skulle Tiancheng bli tvungen att stå för största delen av notan. Det var inte mer än rätt att Wenhao fick betala för det på något sätt.

I den stunden var det en flicka vid namn Nana som verkade ha kommit på någonting.

”Å! Nu minns jag! Hiv är visst ... ett annat namn på aids, eller hur?”

”Aids!” Det blev alldeles tyst runt bordet. Yuanyuan såg på Nana och sedan på Tiancheng. ”Är det sant? Är hiv samma sak som aids?”

Nana började genast urskulda sig. "Jag vet inte, jag bara gissade. Ni ska inte tro på vad jag säger, jag kommer inte ihåg ..."

En av männen började gapskratta. "Om den jäveln får aids så är det synd om en massa tjejer! Bäst att du går och testar dig Yuanyuan ..."

Yuanyuan kastade sin öl i ansiktet på honom. "Skitstövel! Håll käften eller så dödar jag dig!" Mannen hoppade upp från stolen och försökte torka bort ölet från ansiktet och kläderna medan han svor högljutt. Alla andra skrattade så de skrek. Det där med aids tyckte de bara var lustigt, det var ingen som tog det på allvar. Flickorna skrattade mest av alla, med så gälla röster att det skar i öronen.

När middagen var över tog Tiancheng en taxi hem. Hans sambo, Meimei, jobbade kväll och hade inte varit med på restaurangen, så han var alldeles ensam. Han hade knappt hunnit ur taxin förrän mobiltelefonen ringde. Det var Yuanyuan.

"Tiancheng, jag måste fråga en sak."

"Ja, vad är det?"

"Har ... har Wenhao verkligen fått aids?" Rösten i telefonen lät ovanligt spänd och hon fnissade nervöst och obalanserat.

"Va? Hahaha!" Tiancheng kunde inte hålla sig för skratt. "Ursäkta, men du trodde väl inte på det där?"

"Driv inte med mig! Svara nu! Är det sant?" Yuanyuan hade höjt rösten och lät ganska upprörd.

"Hur kan du vara så korkad? Skulle Wenhao ha aids? Herregud! Hur skulle han ha fått det?" Tiancheng skrattade så mycket att han var tvungen att ta stöd mot väggen i trapphuset.

"Är det säkert?" Hon var lugnare nu. "Ditt svin, varför ljög du ihop en sådan historia?"

"Det var ju bara ett skämt. Du är för lättlurad, helt enkelt." Han tog telefonen från munnen för att kunna skratta ut ordentligt. "Hur kunde du tro på det? Är du dum, eller?"

"Helvete!" svor Yuanyuan, men nu hördes det att hon var sitt gamla

jag igen. "Det är klart att jag blev orolig. Du vet ju att vi har haft ihop det. Om han blev sjuk så skulle jag knappast slippa undan ..."

Tiancheng låste upp ytterdörren, gick in och sparkade igen den efter sig. "Jamen, tänk efter litet. Om han verkligen hade aids, tror du att jag skulle umgås med honom då? Jag vill väl inte heller dö ung. Wenhao hade rätt: du har stora bröst men liten hjärna ..."

"Dra åt helvete." Yuanyuan fnissade och drog en djup suck av lättnad. "Okej, då är det väl bra då. Men du höll på att skrämma livet ur mig. Jag lovar, Tiancheng, en vacker dag ska jag ge igen. Vänta du bara."

Tiancheng stängde av telefonen och slängde den på soffan. Meimei hade inte kommit hem än. Han sparkade av sig skorna, hängde av sig rocken och var just på väg mot toaletten när det ringde igen.

"Hallå?"

En tvekanande stämma. "Är det Tiancheng?"

"Ja. Vem är du?"

"Det är Weiwei."

"Å, Weiwei. Och varför ringer du? Det är inte så ofta minsann ..."

Han lade sig ner på soffan och tände en cigarett. "Tänk att du saknar mig redan! Vi som nyss sade adjö."

Weiwei verkade inte ha lagt märke till den ironiska tonen i hans röst utan frågade oroligt: "Tiancheng ... Det där du sade om att Wenhao har fått aids ... Var det sant?"

"Jaså? Oroar du dig också för honom? Har ni haft någonting för er som jag inte känner till ...?" Nu började Tiancheng bli riktigt intresserad.

"Skoja inte nu, Tiancheng. Svara! Har Wenhao verkligen ..."

Det märktes att hon lade band på sig, rösten var mycket stadig.

"Det spelar väl ingen roll för dig om han har aids?" Tiancheng tänkte inte låta henne slippa undan. Det var ett alldeles för bra tillfälle att få reda på ett och annat. Det måste vara något fel på de där två.

"Fråga inte så mycket. Berätta bara hur det är!" Weiwei lät orolig.

"Nej, det gör jag inte ..." Han tog ett bloss och skakade bestämt på

huvudet. "Det där är Wenhaos privata angelägenheter. Om du inte har några särskilda skäl så kan jag inte berätta någonting alls."

Det blev tyst i luren en stund. Tiancheng väntade utan att säga någonting, men efter en stund gav han upp.

"Weiwei? Säg någonting då! Vad är det som är så pinsamt?"

"Vi ... vi ..."

"Ha! Jag fattar!" Tiancheng skrattade högt. Det här började arta sig till en riktigt intressant kväll. "Du och Wenhao har haft en liten historia, eller hur? Han är en riktig jävel på kvinnor, den där. Men jag trodde aldrig att han hade plockat den blomman också ..."

"Men säg nu då, Tiancheng! Har han ... det där?" Rösten var bönfallande, inte alls lika livlig och glad som vanligt. Tiancheng kunde inte driva med henne längre.

"Kära fröken Weiwei, det var bara ett skämt. Det förstår du väl? Aids är ingenting som kan drabba oss, eller hur? Du ska inte tro på allt som jag vräker ur mig."

"Jag skulle inte ha trott det om någon annan, men Wenhao ... " Det lät nästan som om hon skar tänder. "Han är så oförsiktig, det skulle inte alls förvåna mig om han fick aids. Det borde du veta, som är hans vän. Hans moral ..."

"Han har ingen moral. Och ändå låg du med honom?" Det var lustigt hur ett enkelt skämt kunde lirka fram hemligheter. Man kunde säga att det var ett slags oväntad bonus.

"Det hände faktiskt bara ett par gånger och då var jag full ... Men jag vill inte prata mer om det. Du säger väl inget till någon annan, va? Det tog ju slut för länge sedan." Hon kunde inte låta bli att fråga en sista gång: "Så då är det inte sant att han är sjuk, då?"

"Det är inte sant, inte alls. Det var bara jag som pratade strunt", försäkrade Tiancheng. "Du kan vara helt lugn. Jag vågar inte garantera att det inte är något annat fel på honom, men aids har han i alla fall inte. Det var bara ett skämt."

"Vilken skitstövel du är. Du höll på att ta livet av mig med ditt skämt!" fräste Weiwei ilsket. Hon lät betydligt lugnare. "Wenhao kommer att slå ihjäl dig för det här."

"Visst", skrattade Tiancheng. "Jag har kränkt er bägge två. Men oroa dig inte, jag ska inte avslöja ert förhållande för någon."

Weiwei skrattade också. "Du fick mig visst i fällan i kväll, Tiancheng. Vakta dina läppar noga och snacka inte så mycket skit i fortsättningen. Bye, bye!"

"Bye, bye!"

Tiancheng hann inte skratta ut ordentligt innan nästa samtal kom. Han stirrade gapande på den blinkande signallampan på mobilen. "Det var som fan! Är det någon mer av Wenhao's kvinnor?" Han kände inte igen numret på displayen.

"Hallå?"

"Är det Tiancheng?"

"Ja, och du är ...?" Rösten i andra änden var mjuk och vacker. Den verkade en aning bekant.

"Det är Yueyue."

"Yueyue? Det var ett oväntat nöje!" Tiancheng blev både förvånad och glad. Yueyue var en annan av kvinnorna i bekantskapskretsen. Hon var mycket vacker men också ganska inåtvänd och därför brukade hon inte dyka upp så ofta på deras fester. Tiancheng gillade henne. "Varför ringer du till mig?"

"Jag ... jag ville kolla upp en sak ..." stammade hon.

"Visst!" svarade han genast. "Vad då för något? Är det något jag kan hjälpa till med så ställer jag upp."

"Tiancheng ..." snyftade Yueyue i andra änden av linjen.

"Vad är det? Gråt inte! Säg vad det är. Är du ledsen för någonting?"

"Är det sant att Wenhao har ... har ..." Resten dränktes i tårar. Det var som om en kall hand grep tag om Tianchengs hjärta.

"Hur har du fått höra det?"

"Nana ringde. Hon sade att du berättade att han har testat positivt för hiv."

"Ni ..." Tiancheng fimpade en aning irriterad cigaretten i askfatet. Han kände sig både avundsjuk och litet arg. Den där jävla Wenhao hade visst legat med varenda kvinna de kände. Yueyue sade ingenting, det enda han hörde i luren var hennes snyftande. "Det var bara ett skämt", sade han tröstande. "Wenhao har inte fått aids, absolut inte, jag lovar. Men – är ni två ihop?"

"Försök inte lura mig. Jag vet att han inte har mått så bra på sista tiden. Han har fått en massa prickar över hela kroppen. Inte visste jag att ..." Yueyue svarade inte på hans fråga utan började böla istället. "Vad ska jag ta mig till? Vad ska jag ta mig till?"

Tiancheng visste inte om han skulle skratta eller gråta. Det här var inte roligt längre. Vad hade han ställt till med egentligen?

"Lyssna på mig, Yueyue. Wenhao har fått eksem. Det var därför jag följde med honom till sjukhuset i eftermiddags. Han ska bara äta litet medicin så blir han bra. Det är absolut inte aids. Tror du inte på mig?"

"Du lurar mig väl inte?" Yueyues gråt tystnade en aning.

"Nej, det gör jag inte, fröken lilla. Har jag någonsin ljugit för dig?" Han skrattade litet för att få henne på bättre humör och försökte låta så avslappnad som möjligt. "Tror du mig om jag svär på det? Må en bil köra på mig när jag stiger ut ur porten i morgon om det är så att Wenhao verkligen har aids! Räcker det?"

Yueyues röst lät lugnare. "Tack ska du ha, Tiancheng. Jag tror på dig. Fast ... jag vet att Wenhao strular ganska mycket. Du som är hans vän kan väl försöka få honom att ändra sig? Om han fortsätter som nu så kommer han förr eller senare att ..."

"Visst, visst. Ta det lugnt."

"Ja ... hej då! Och förlåt att jag störde."

"Ingen fara. En vacker kvinna kan aldrig störa", skämtade Tiancheng och fick ett litet fniss till svar i andra änden innan samtalet bröts.

Han satt alldeles stilla i några sekunder, skakade sedan på huvudet och log. Världen är allt bra underlig ändå, tänkte han för sig själv. En enda mening kan räcka för att avslöja så mycket. Undrar just hur jag ska berätta det för Wenhao? Det här skämtet gick visst litet för långt.

Nu ringde det på dörrklockan. Det var Meimei som kom hem från jobbet.

"Vad är det med dig? Varför ser du så konstig ut?" frågade hon.

Tiancheng kände plötsligt av sin fulla blåsa som han inte hade haft tid att tömma. Den höll nästan på att sprängas, och han öppnade gylfen med ena handen och gick mot toaletten samtidigt som han sade:

"Det har hänt konstiga saker i kväll. När vi var på restaurangen sa jag till de andra att Wenhao hade varit på sjukhuset och testat positivt för aids, och sen har telefonen ringt hela kvällen. Bara kvinnor! Lustigt, va?"

"Vad säger du? Har Wenhao fått aids?" frågade Meimei utifrån hallen. "Är det sant?"

"Med tanke på hans affärer är det väl bara en tidsfråga", svarade Tiancheng medan han pissade. Inom sig var han fortfarande rätt sur. Fy fan, tänkte han. Så många kvinnor han har haft ihop det med, och jag som är hans bästa vän har gått omkring som en idiot utan att veta någonting alls.

Det tog tid för honom att bli klar. Till sist drog han upp gylfen, tvätade händerna, tog ett djupt andetag och kände hur hela kroppen slappnade av. "Varför har An gett dig så många kvällspass sista tiden? Han måste ta hand om dig litet bättre, annars ska han få med mig att göra."

Inget svar.

Meimei satt orörlig på soffan.

"Vad är det med dig?"

Hon lyfte sakta på huvudet. Ansiktet var vitt som snö. De såg på varandra en lång stund utan att säga någonting. Tiancheng kände hur

han sakta blev kall som is. Han stirrade på hennes darrande läppar och tvingade sig att hålla tyst. Han skulle låta henne tala först. Han skulle absolut låta henne tala först.

Meimei satt stum ett tag och sade sedan med svag röst: "Är ... är det sant?"

"Vad då?"

"Att Wenhao ..."

Tiancheng sträckte på sig och sade med kylig röst: "Det är sant. Wenhao – han kommer att dö."

Översättning från kinesiska av Anna Gustafsson Chen